

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 3S/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0823100228
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Zdráhalová Rúfusová
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2025:0823100228.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Zdráhalovej Rúfusovej (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Ing. Matúša Škarbalu a JUDr. Andrey Soukupovej, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, prechodný pobyt C. A. D. XXX/XX, XXX XX E., občan Tureckej republiky, právne zastúpený: Mgr. Ianko Troiak, advokát, Dukelských hrdinov 34, 960 01 Zvolen, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, so sídlom Sládkovičova 25, 974 05 Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB2-29-006/2023-SK zo dňa 25.04.2023, takto

rozhodol:

I. Súd rozhodnutie žalovaného Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica č. PPZ-HCP-BB2-29-006/2023-SK zo dňa 25. apríla 2023, ako aj rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Banská Bystrica č. PPZ-HCP-BB5-304/2023-PC zo dňa 12. januára 2023 z r u š u j e a vec vracia orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi priznáva voei žalovanému právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Administratívne konanie

1. Žiadosťou zo dňa 10.10.2022 žalobca požiadal o udelenie dlhodobého pobytu. Orgán verejnej správy prvého stupňa v zmysle § 125 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) vyžiadal stanovisko Slovenskej informačnej služby (ďalej aj len „SIS“), na základe čoho bolo dňa 28.10.2022 doručené stanovisko Slovenskej informačnej služby v rámci utajeného režimu (v režime „Vyhradené“), v ktorom Slovenská informačná služba vyjadrila nesúhlas s udelením dlhodobého pobytu.

2. Výzvou č. PPZ-HCP-BB5-2714-009/2022-PC zo dňa 28.11.2022 orgán verejnej správy prvého stupňa vyzval žalobcu na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia a k spôsobu ich zistenia podľa § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, v lehote 7 dní od doručenia výzvy. Uvedená výzva sa orgánu verejnej správy prvého stupňa vrátila dňa 30.12.2022 s poznámkou, že adresát si zásielku v odbernej lehote neprevzal.

3. Orgán verejnej správy prvého stupňa následne rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB5-304/2023-PC zo dňa 12.01.2023 žiadosť žalobcu o udelenie dlhodobého pobytu zamietol z dôvodu, že existuje dôvodné podozrenie, že ako štátny príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu, a to podľa ustanovenia § 54 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Zároveň orgán verejnej správy prvého stupňa uviedol, že pokiaľ nie je žalobca oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky z iného dôvodu, tak podľa

§ 111 ods. 1 písm. p) zákona o pobyte cudzincov je povinný vycestovať do 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia.

4. V odôvodnení svojho rozhodnutia orgán verejnej správy prvého stupňa poukázal na to, že žalobca na výzvu na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia nereagoval a nevyužil ani možnosť nahliadnuť do administratívneho spisu. Ďalej orgán verejnej správy prvého stupňa poukázal na stanovisko Slovenskej informačnej služby so záverom, že Slovenská informačná služba na základe vyhodnotenia informácií, ktoré má k dispozícii, vyjadrila nesúhlas s udeleným dlhodobého pobytu pre žalobcu. Podľa orgánu verejnej správy prvého stupňa tak bolo naplnené ustanovenie § 54 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Orgán verejnej správy prvého stupňa uviedol, že vychádzal predovšetkým z uvedenej informácie Slovenskej informačnej služby, ktorá obsahovala dôvodné podozrenie ohrozenia bezpečnosti štátu žalobcom. Poukázal ďalej na to, že žalobca nevykonáva na území Slovenskej republiky žiadne spoločenské aktivity a nie je registrovaný v športových, kultúrnych alebo politických organizáciách riadne evidovaných na území SR, že je ženatý a má dosiahnuté vysokoškolské vzdelanie, pričom manželka nemá momentálne udelený žiadny druh pobytu na území Slovenskej republiky. Ďalej orgán verejnej správy prvého stupňa ešte uviedol, že žalobca má udelený prechodný pobyt na účel podnikania od 09.06.2016 s platnosťou do 30.04.2022 a zamietnutie žiadosti o dlhodobý pobyt nijako neovplyvní jeho podnikateľské aktivity, správu majetku a nehnuteľností, ako ani rodinný a súkromný život, nakoľko prechodný pobyt na účel podnikania zostáva v platnosti a zamietá sa len konkrétna žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu na území SR. Podľa orgánu verejnej správy prvého stupňa neboli zistené žiadne skutočnosti týkajúce sa súkromného života žalobcu, ktoré by boli hodné osobitného zreteľa pri posudzovaní jeho žiadosti o dlhodobý pobyt. Orgán verejnej správy konštatoval, že žalobca splnil podmienky na podanie žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu, pretože má evidovaný prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účely podnikania nepretržite od 09.06.2016, teda splnil podmienku 5-ročného nepretržitého pobytu na území Slovenskej republiky bezprostredne pred podaním žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu tak, ako to je ustanovené v § 52 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, avšak boli zistené dôvody pre zamietnutie žiadosti o pobyt z dôvodu podaného stanoviska Slovenskej informačnej služby.

5. Proti uvedenému rozhodnutiu orgánu verejnej správy prvého stupňa podal žalobca odvolanie, v ktorom odmietol, že by mohol nejakým spôsobom ohroziť bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Uviedol, že si nie je vedomý akejkoľvek činnosti alebo nečinnosti, ktorá by mohla viesť k záverom uvedeným v prvostupňovom rozhodnutí. Uviedol, že počas obdobia, počas ktorého sa zdržuje na území Slovenskej republiky, mu nikto nič obdobné nevytýkal a nie je si vedomý ničoho, čo by mohlo byť prekážkou pre udelenie dlhodobého pobytu. Uviedol, že nikdy nebol riešený orgánmi Slovenskej republiky za nijakú činnosť, nikdy nebol odsúdený, poukázal na to, že na území Slovenskej republiky podniká a že si nie je vedomý akejkoľvek svojej činnosti alebo nečinnosti, ktorá by mohla znamenať ohrozenie bezpečnosti Slovenskej republiky. Uviedol aj, že nebol nikdy členom ani sympatizantom žiadnej organizácie, ktorá by mohla byť potenciálne označená ako ohrozujúca bezpečnosť Slovenskej republiky alebo verejný poriadok a vedome sa nikdy nestretol s niekým, kto by tak mohol konať. Namietal, že nemá vedomosť, na základe akých skutočností Slovenská informačná služba aj orgán verejnej správy nadobudli dôvodné podozrenie, že ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. K skutočnosti, že neprevzal výzvu na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia uviedol, že v období doručovania uvedenej výzvy bol v Turecku pri rodine a o doručovaní výzvy sa nedozvedel, preto na ňu nemohol reagovať. Uviedol aj, že nazretie do administratívneho spisu by bolo bezpredmetné, keďže celé rozhodnutie je postavené na podkladoch dodaných od Slovenskej informačnej služby, ktoré spadajú pod režim utajenia, a teda by sa s nimi nemohol oboznámiť.

6. O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB2-29-006/2023-SK zo dňa 25.04.2023 tak, že odvolanie žalobcu zamietá a prvostupňové rozhodnutie potvrdzuje. Žalovaný sa stotožnil s právnym posúdením veci orgánom verejnej správy prvého stupňa. Poukázal na to, že žalobca bol poučený o možnosti požiadať Slovenskú informačnú službu o nazretie do spisu obsahujúceho utajovanú skutočnosť. Uviedol, že zákon o pobyte cudzincov zveril Slovenskej informačnej službe právomoc zaujať v rozsahu jej pôsobnosti, prihliadnúc najmä na bezpečnostné záujmy štátu, stanovisko k žiadosti o udelenie pobytu, preto sa Slovenská informačná služba vyjadruje ku všetkým druhom pobytu v zmysle § 125 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov. Vzhľadom na charakter utajenia informácií

oznámených Slovenskou informačnou službou nie je možné, aby obsah týchto informácií bol bližšie špecifikovaný a prvostupňový orgán podľa žalovaného nedisponoval oprávnením, ktoré by mu umožnilo v rozhodnutí uviesť, akého konania sa žalobca dopustil, respektíve dopúšťa, pretože sa jedná o informácie podliehajúce režimu utajovaných skutočností. Prvostupňový orgán preto z dôvodu ochrany utajovaných skutočností nemohol v rozhodnutí uvádzať konkrétny obsah stanoviska Slovenskej informačnej služby, pretože nedisponoval oprávnením na ich sprístupnenie. Ak by došlo k zverejneniu utajovaných skutočností, došlo by zo strany správneho orgánu k porušeniu predpisov na úseku ochrany utajovaných skutočností, pričom s utajovanou písomnosťou sa môže oboznámiť jedine oprávnená osoba, a to na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí. Ďalej ešte žalovaný poukázal na argumentáciu v rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave v skutkovo a právne obdobných veciach sp. zn. 2S/200/2021 zo dňa 20.04.2022 a sp. zn. 2S/169/2020 zo dňa 20.04.2022. Podľa žalovaného prvostupňový orgán dostatočne posúdil mieru ohrozenia bezpečnosti štátu zo strany žalobcu a skonštatoval, že z hľadiska bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky je tento záujem nad záujmom práv a slobôd žalobcu na území Slovenskej republiky. Žalovaný ešte uviedol, že aj zamestnanec orgánu verejnej správy druhého stupňa sa oboznámil s obsahom utajovanej skutočnosti a na základe toho žalovaný dospel k záveru, že nesúhlas s udelením dlhodobého pobytu bol dôvodný.

Správna žaloba - žalobné body

7. Žalobca označil správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného za nesprávne a nezákonné. Podľa žalobcu v danom prípade došlo k stretu dvoch základných práv a slobôd na jeho strane, a to na slobodu, voľbu povolania a právo podnikat' na území SR, ktoré sú však podmienené povolením pobytu na území SR, ktorého sa domáha, a na druhej strane práva štátu na zásah do tohto práva, resp. jeho bezpečnosti, verejného poriadku a pod. Pokiaľ správny orgán, ktorý zo zákona rozhoduje v danej veci, dospeje k záveru, že došlo k stretu záujmu súkromného, teda záujmu žalobcu so záujmom verejným, musí v rozhodnutí v prípade, že uprednostní záujem verejný, t. j. záujem na ochrane a bezpečnosti štátu, náležite odôvodniť, prečo došlo k jeho uprednostneniu tak, aby bolo možné jednoznačne z obsahu rozhodnutia správneho orgánu posúdiť, či odopretím udelenia povolenia k dlhodobému pobytu na území SR za účelom podnikania nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo podnikat' na území SR, a to v kontexte čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ktorého pôsobnosť sa na žalobcu jednoznačne vzťahuje. Z tohto jednoznačne vyplýva, že nie je možné akceptovať stav, podľa ktorého by bolo možné odoprieť súkromné právo cudzinca na základe uprednostnenia verejného práva štátu bez toho, aby dôvod odopretia bol jednoznačne definovaný a konkretizovaný. Ak by sa pripustila takáto možnosť, nachádzali by sme sa v stave, že takéto rozhodnutie by sa lege artis stávalo nepreskúmateľným.

8. Podľa žalobcu nie je možné akceptovať univerzálnosť a všeobecnú platnosť názoru Slovenskej informačnej služby vo všeobecnom vyjadrení. Konkretizácia dôvodov pre odopretie žiadosti o povolenie pobytu je opodstatnená už aj z toho dôvodu, že predmetné informácie podliehajú určitému stupňu utajenia, a preto je absolútne legitímna požiadavka, aby takúto konkretizáciu orgán, ktorý rozhoduje vo veci, mal k dispozícii. Možno teda konštatovať, keďže nedošlo k naplneniu podmienok zákona vo veci, že rozhodnutie žalovaného ale i predchádzajúce rozhodnutie, vydané prvostupňovým orgánom, sú nepreskúmateľné ako pre nezrozumiteľnosť tak i pre nedostatok dôvodov.

9. Žalobca poukázal na to, že splnil všetky zákonom požadované podmienky na udelenie dlhodobého pobytu, po celú dobu svojho predchádzajúceho pobytu v SR viedol riadny život, nikdy sa nedopustil ani najmenšieho priestupku, ani žiadneho konania, ktorým by porušil alebo ohrozil bezpečnosť štátu, verejný poriadok, zdravie alebo práva a slobody iných a na vymedzených územiach aj prírodu.

10. Podľa žalobcu je potrebné, aby sa priamo správny súd, ktorý dohliada na zákonnosť postupu a rozhodnutí správnych orgánov, s informáciou oboznámil a posúdil, či táto nie je príliš všeobecná, či uvádza nejaké bližšie zdôvodnenie a či je dostatočne odôvodnená na to, aby mohla zakladať „dôvodné podozrenie“, že by žalobca ohrozoval alebo mohol ohroziť bezpečnosť štátu.

11. Zákon o pobyte cudzincov nedefinuje pojem verejný záujem, ale ani pojmy ako je dôvodné podozrenie, ohrozenie bezpečnosti štátu a pod. Teda ide o pojmy, ktoré platná právna úprava výslovne obsahovo nevymedzuje, napriek tomu sa najmä v oblasti správneho práva pomerne často používajú.

V každom prípade však obsah týchto pojmov nesmie byť v rozpore s platnými právnymi predpismi, s Ústavou SR, s medzinárodnými zmluvami a dohodami.

12. Pokiaľ údajne SIS má informácie svedčiace o tom, že by žalobca ohrozoval alebo mohol ohroziť bezpečnosť štátu akýmkoľvek spôsobom uvedeným v § 2 ods. 1 písm. l) zákona o pobyte cudzincov, mala SIS povinnosť podať na žalobcu trestné oznámenie. Ak tak neurobila, svedčí to len o tom, že buď sa jej tvrdenia nezakladajú na pravde a sú umelo vykonštruované, čím došlo k porušeniu § 7 zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon o Slovenskej informačnej službe“) alebo si SIS neplní svoje povinnosti podľa § 2 ods. 6 tohto zákona. Žalobca uviedol, že nekoná nič, čo by ohrozilo bezpečnosť SR alebo verejný poriadok v SR, a taktiež nemá vedomosť o tom, že by kedykoľvek v minulosti SIS poskytla o jeho osobe akékoľvek informácie útvarom PZ alebo prokuratúre, na základe ktorých sa malo poukázať na nejakú jeho protiprávnu činnosť. Podľa žalobcu mal správny orgán informácie poskytnuté zo SIS preveriť aj iným spôsobom. Správny orgán však v napadnutom rozhodnutí neuvádza, či si preveril podanie prípadného trestného alebo iného oznámenia zo strany SIS alebo nie, resp. či urobil iné kroky na to, aby zistil presne a úplne skutočný stav veci. Podľa žalobcu nie je možné posúdiť, či rozhodnutie správneho orgánu vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

13. Žalobca uviedol, že nemá vedomosť o tom, na základe akých skutočností SIS ako aj správny orgán v tomto konaní nadobudli dôvodné podozrenie, že ako štátny príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok, keďže si nie je vedomý akéhokoľvek svojho konania alebo nekonania, ktoré by o niečom takom malo svedčiť. Konanie žalovaného je podľa žalobcu v rozpore so zákonom. Nezákonnosť postupu správneho orgánu vidí žalobca v tom, že v správnom konaní nebola zabezpečená rovnosť zbraní, pretože jednému účastníkovi konania nebol známy obsah negatívneho stanoviska SIS a jeho odôvodnenie. Podľa žalobcu takýmto konaním bol porušený princíp právneho štátu, rozhodnutie je arbitrálne a nedostatočne odôvodnené, došlo k porušeniu základných práv, a to k porušeniu práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, rovnosti účastníkov v konaní v čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, a tiež práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a práva na spravodlivý proces.

14. Na základe uvedených skutočností žiadal žalobca zrušiť napadnuté rozhodnutia ako nezákonné nakoľko:

- rozhodnutia správnych orgánov vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- zistenie skutkového stavu, z ktorého rozhodnutia vychádzali, je v rozpore so skutočnosťou,
- zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci,
- v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe

15. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe uviedol, že považuje správnu žalobou napadnuté rozhodnutie za zákonné a správne a uviedol argumentáciu, ktorá je obsahom odôvodnenia správnu žalobou napadnutého rozhodnutia. Žalovaný navrhol, aby správny súd správnu žalobu podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj len „SSP“) zamietol a aby rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím potvrdil. Taktiež navrhol, aby správny súd zamietol žalobcovi právo na náhradu trov konania.

16. Žalobca nevyužil svoje právo vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného.

Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov správnym súdom

17. Účastníci konania nežiadali na prejednanie veci nariadiť pojednávanie. Správny súd nezistil dôvody pre nariadenie pojednávania podľa § 107 ods. 1 písm. b) až e) SSP, preto rozhodnutie vo veci vyhlásil bez nariadenia pojednávania podľa § 137 ods. 4 SSP. Rozsudok bol vyhlásený dňa 15.01.2025, oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia bolo zverejnené na úradnej tabuli správneho súdu od 23.10.2024 do 16.1.2025.

18. Správny súd preskúmal všeobecnou správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa, v rozsahu a z dôvodov správnej žaloby (§ 134 SSP) a dospel k záveru, že správna žaloba žalobcu je dôvodná, preto podľa § 191 ods. 1 písm. c), e) a g) SSP rozhodnutie žalovaného zrušil, podľa § 191 ods. 3 SSP zrušil aj rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa, a podľa § 191 ods. 4 SSP vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie.

19. Predmetom prieskumu v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa, ktorým tento zamietol žiadosť žalobcu o udelenie dlhodobého pobytu.

20. Podľa § 52 zákona o pobyte cudzincov; (1) Policajný útvar udelí dlhodobý pobyt, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 54 ods. 2, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny,

a) ktorý sa na území Slovenskej republiky zdržiava oprávnene a nepretržite po dobu piatich rokov bezprostredne pred podaním žiadosti,

b) ktorému zanikol dlhodobý pobyt podľa § 55 písm. e) alebo § 56 písm. b), c) alebo písm. d), alebo

c) ktorý má päť rokov oprávnený, nepretržitý pobyt na území členských štátov ako držiteľ modrej karty a zdržiava sa na území Slovenskej republiky ako držiteľ modrej karty najmenej dva roky bezprostredne pred podaním žiadosti.

(2) Odsek 1 sa nevzťahuje na štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý

a) je žiadateľom o udelenie azylu,

b) má tolerovaný pobyt podľa § 58 ods. 3,

c) požiadal o poskytnutie dočasného útočiska,

d) je odídencom,

e) má udelený prechodný pobyt na účel štúdia,

f) má udelený prechodný pobyt na účel osobitnej činnosti podľa § 25 ods. 1 písm. d) až f),

g) má udelený prechodný pobyt na účel sezónneho zamestnania,

h) sa zdržiava na území Slovenskej republiky podľa § 23 ods. 6 písm. b), c) alebo písm. d), alebo

i) požíva diplomatické výsady a imunity na území Slovenskej republiky podľa medzinárodného práva.

(3) Do doby nepretržitého pobytu podľa odseku 1 písm. a) sa nezapočítava doba pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny podľa odseku 2 písm. g), h) alebo písm. i).

(4) Do doby nepretržitého pobytu podľa odseku 1 písm. a) sa započítava

a) doba prechodného pobytu na účel štúdia alebo doba prechodného pobytu podľa § 25 ods. 1 písm.

d) až f) na území Slovenskej republiky v polovičnej dĺžke,

b) doba najviac šiestich po sebe nasledujúcich mesiacov a najviac desiatich mesiacov, počas ktorých sa štátny príslušník tretej krajiny po oznámení policajnému útvaru zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky,

c) doba od podania žiadosti o udelenie azylu do rozhodnutia o udelení azylu alebo poskytnutia doplnkovej ochrany.

(5) Do doby nepretržitého pobytu podľa odseku 1 písm. c) sa započítava doba najviac 12 po sebe nasledujúcich mesiacov a najviac 18 mesiacov, počas ktorých sa štátny príslušník tretej krajiny zdržiaval mimo územia členských štátov.

21. Podľa § 53 zákona o pobyte cudzincov; (1) Žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu podáva štátny príslušník tretej krajiny osobne na úradnom tlačive na policajnom útvar; za štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý pre bezvládnosť nemôže osobne podať žiadosť, môže podať žiadosť jeho rodinný príslušník. Policajný útvar vydá žiadateľovi v deň podania žiadosti potvrdenie o jej prijatí.

(2) K žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu je štátny príslušník tretej krajiny povinný predložiť platný cestovný doklad. Ak štátny príslušník tretej krajiny nepredloží platný cestovný doklad, policajný útvar žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu neprijme.

(3) Štátny príslušník tretej krajiny priloží k žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu dve fotografie s rozmermi 3 x 3,5 cm zobrazujúce jeho aktuálnu podobu a doklady nie staršie ako 90 dní potvrdzujúce

a) stabilné a pravidelné zdroje pre neho a pre jeho rodinných príslušníkov, aby sa nestal záťažou pre systém pomoci v hmotnej núdzi Slovenskej republiky,

b) zabezpečenie ubytovania, ak ide o žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu podľa § 52 ods. 1 písm. b),

c) zdravotné poistenie.

(4) Stabilné a pravidelné zdroje štátny príslušník tretej krajiny môže preukázať najmä pracovnou zmluvou, potvrdením zamestnávateľa o výške vyplácanej mzdy, potvrdením o zostatku na účte vedenom v banke na meno štátneho príslušníka tretej krajiny, dokladom o poberaní dôchodku.

(5) Štátny príslušník tretej krajiny, ktorý mal pred podaním žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu udelený prechodný pobyt na účel zlúčenia rodiny, alebo rodinný príslušník podľa § 27 ods. 2 azyllanta alebo cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana, môže preukázať stabilné a pravidelné zdroje čestným vyhlásením manžela, rodiča alebo osoby, ktorej je zverený do starostlivosti, o tom, že poskytne štátnemu príslušníkovi tretej krajiny finančné a hmotné zabezpečenie počas jeho pobytu na území Slovenskej republiky, spolu s dokladom podľa odseku 4.

(6) Policajný útvar rozhodne o žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu do 90 dní od doručenia žiadosti policajnému útvaru.

(7) Pobyt udelený podľa tohto zákona sa po skončení jeho platnosti považuje za platný na území Slovenskej republiky až do doručenia rozhodnutia o žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu.

22. Podľa § 54 zákona o pobyte cudzincov; (1) Ak policajný útvar udelí dlhodobý pobyt štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý má postavenie osoby s dlhodobým pobytom v členskom štáte, udelenie oznámi tomuto členskému štátu.

(2) Policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu, ak

a) štátny príslušník tretej krajiny nespĺňa podmienky na udelenie dlhodobého pobytu,

b) je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny ohrozí bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok,

c) štátnemu príslušníkovi tretej krajiny bol odňatý azyl z dôvodov podľa osobitného predpisu, alebo

d) štátnemu príslušníkovi tretej krajiny nebola predĺžená doplnková ochrana alebo mu bola doplnková ochrana zrušená z dôvodov podľa osobitného predpisu.

(3) Policajný útvar, ktorý postupuje podľa odseku 2 písm. b), posúdi mieru ohrozenia bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku vyplývajúcu z trestného činu spáchaného štátnym príslušníkom tretej krajiny a z jeho závažnosti alebo vyplývajúcu z nebezpečenstva hroziaceho od štátneho príslušníka tretej krajiny a zohľadní dĺžku pobytu a rozsah väzieb s krajinou pôvodu.

(4) Proti rozhodnutiu, ktorým bol udelený dlhodobý pobyt, sa nemožno odvolať.

23. Podľa § 125 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov; Policajný útvar si na posúdenie žiadosti o udelenie prechodného pobytu a žiadosti o udelenie trvalého pobytu štátneho príslušníka tretej krajiny staršieho ako 14 rokov vyžiada stanovisko Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva, ktorí svoje stanovisko obsahujúce súhlas alebo nesúhlas s udelením pobytu zašlú policajnému útvaru do pätnástich dní od doručenia žiadosti o stanovisko. Slovenská informačná služba a Vojenské spravodajstvo v stanovisku podľa predchádzajúcej vety prihliadajú na záujmy štátu v rozsahu svojej pôsobnosti.

24. Úvodom správny súd považuje za potrebné poukázať na to, že otázky týkajúce sa oboznamovania žiadateľa o pobyt s podkladmi rozhodnutia a náležitosti odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej správy vo veciach pobytu v prípadoch, kedy je podkladom rozhodnutia informácia v utajovanom režime, bola opakovane riešená aj Ústavným súdom SR v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR.

25. Správny súd poukazuje na závery nálezu Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. PL.ÚS 8/2016 zo dňa 12.12.2018, v ktorom Ústavný súd SR vyslovil nesúlad právnej úpravy ustanovenia § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov v príslušnom znení (v zmysle ktorého policajný útvar uviedol v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky bez bližšieho odôvodnenia rozhodnutia o zamietnutí, prípadne zrušení určeného druhu pobytu) s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 Ústavy SR a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

26. Ďalej správny súd poukazuje na závery nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 17/2022 zo dňa 13.12.2023, v ktorom Ústavný súd SR vyslovil protiústavnosť ustanovenia § 33 ods. 6 písm. o) a § 48 ods. 2 písm. h) zákona o pobyte cudzincov v príslušnom znení, a to jej rozpor s článkom 46 ods. 1 a 2 v spojení s článkom 13 ods. 4 Ústavy SR. V zmysle § 33 ods. 6 písm. o) zákona o pobyte cudzincov v znení do 13.02.2024 mal policajný útvar zamietnuť žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak stanovisko podľa § 125 ods. 6 (teda napríklad aj stanovisko Slovenskej informačnej služby) obsahovalo nesúhlas s udelením prechodného pobytu. Obdobne ustanovenie § 48 ods. 2 písm. h) v znení do 13.02.2024

ustanovovalo, že policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie trvalého pobytu, ak stanovisko podľa § 125 ods. 6 obsahovalo nesúhlas s udelením trvalého pobytu.

27. Z argumentácie Ústavného súdu SR vo vyššie uvedených nálezoch správny súd vychádzal aj pri vyhodnocovaní dôvodnosti správnej žaloby v tejto veci, teda z náhľadov a argumentácie prednesenej v uvedených nálezoch Ústavného súdu SR, ktoré sú pre vec smerodajné. Ústavný súd SR aj s poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva zdôraznil, že účastníkovi konania je v takýchto prípadoch potrebné oboznámiť aspoň podstatu dôvodov týkajúcich sa verejnej bezpečnosti, ktoré tvoria základ rozhodnutia, ak už z dôvodu ochrany verejnej bezpečnosti nemožno dotknutému účastníkovi konania oznámiť presné a úplné dôvody tvoriace základ rozhodnutí týkajúcich sa pobytu. Ústavný súd opakovane uviedol, že oboznámenie aspoň s podstatou dôvodov stanoviska spravodajských služieb, pre ktoré bol vyslovený nesúhlas s udelením žiadaného pobytu, by žiadateľovi umožnilo posúdiť, či je pre neho vôbec užitočné obrátiť sa na správny súd. Ústavný súd uznal, že v určitých prípadoch nie je možné právo na kontradiktórne konanie realizovať v absolútnom rozsahu a že rozsah realizácie tohto práva sa môže meniť v závislosti od osobitosti konkrétneho prípadu.

28. Ústavný súd SR v už spomínanom náleze sp. zn. PL.ÚS 17/2022 zo dňa 13.12.2023 skonštatoval protiústavnosť takej právnej úpravy, v zmysle ktorej bola zamietnutá žiadosť o prechodný alebo trvalý pobyt, ak bolo v administratívnom konaní predložené orgánom cudzineckej a hraničnej polície nesúhlasné stanovisko Slovenskej informačnej služby v utajovanom režime. V prejednávanej veci rozhodli orgány verejnej správy o žiadosti žalobcu o dlhodobý pobyt podľa § 54 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, teda podľa inej právnej úpravy ako tej, ktorej ústavná udržateľnosť bola riešená v zmieňovanom náleze Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 17/2022 zo dňa 13.12.2023. Za podstatné ale správny súd považuje to, že aj v tomto administratívnom konaní rovnako orgán verejnej správy žiadal o stanovisko Slovenskú informačnú službu postupom podľa § 125 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov (ktorého protiústavnosť nebola v tomto náleze Ústavného súdu SR konštatovaná s tým, že regulačná podstata tohto ustanovenia spočíva výlučne v povinnosti správneho orgánu vyžiadať si stanovisko Slovenskej informačnej služby a Vojenského spravodajstva, pričom oba orgány sú v prípade nesúhlasného stanoviska povinné zaslať policajnému útvaru v lehote 15 dní od doručenia žiadosti stanovisko, teda zákon o pobyte cudzincov nepredpokladá povinnosť spravodajských služieb formulovať výsledok stanoviska alternatívne (súhlas – nesúhlas), ale nevylučuje ani inú podobu stanoviska) a v odôvodnení rozhodnutí uviedli len tú skutočnosť, že Slovenská informačná služba ako štátny orgán, ktorý plní úlohy vo veciach ochrany ústavného zriadenia, vnútorného poriadku, bezpečnosti štátu a ochrany zahraničnopolitických a hospodárskych záujmov štátu v rozsahu vymedzenom zákonom o Slovenskej informačnej službe, vydal nesúhlasné stanovisko s dlhodobým pobytom žalobcu po vyhodnotení informácií, ktorými disponuje (so záverom, že žalobca môže ohroziť bezpečnosť Slovenskej republiky). Procesný postup a posúdenie veci je teda vo svojich dôsledkoch obdobné ako pri aplikácii ustanovení § 33 ods. 6 písm. o) a § 48 ods. 2 písm. h) zákona o pobyte cudzincov, ktorých protiústavnosť ústavný súd vyslovil v zmieňovanom náleze sp. zn. PL.ÚS 17/2022 zo dňa 13.12.2023.

29. V odôvodnení svojho rozhodnutia a aj vo vyjadrení k správnej žalobe poukázal žalovaný aj na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/169/2020 zo dňa 20.04.2022, kde predmetom prieskumu bolo taktiež rozhodnutie o zamietnutí odvolania a potvrdenie prvostupňového rozhodnutia, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu podľa § 54 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Správny súd v súvislosti s poukazom žalovaného na uvedenú skutkovo a právne obdobnú vec uvádza, že voči uvedenému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave bola podaná kasačná sťažnosť a Najvyšší správny súd SR v kasačnom konaní rozsudkom sp. zn. 6Sak/4/2023 zo dňa 30.07.2024 uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/169/120 zo dňa 20.04.2022 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vychádzajúc aj z argumentácie Ústavného súdu SR v náleze sp. zn. PL.ÚS 17/2022 zo dňa 13.12.2023.

30. V prejednávanej veci je zrejmé, že orgány verejnej správy zamietli žiadosť žalobcu o udelenie dlhodobého pobytu z dôvodu, že Slovenská informačná služba vyjadrila nesúhlas s jeho dlhodobým pobytom z dôvodu, že môže predstavovať nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku. Nie je sporné, že žalobcovi nebola oboznámená ani podstata dôvodov, pre ktoré nebol udelený súhlas s jeho dlhodobým pobytom a neboli sprístupnené žiadne skutočnosti, ktoré boli dôvodom pre zamietnutie žiadosti o dlhodobý pobyt, teda žalobca sa z obsahu preskúmaných rozhodnutí dozvedel len to, že Slovenská informačná služba na základe vyhodnotenia informácií, ktoré má k dispozícii, neudelila súhlas s jeho

dlhodobým pobytom. Správny súd pri vyhodnocovaní žalobných námietok žalobcu, vychádzajúc aj z argumentácie vyšších súdnych autorít uvedených vo vyššie zmieňovaných rozhodnutiach, dospel k záveru, že orgány verejnej správy vec nesprávne právne posúdili, nedostatočne zistili skutkový stav a porušili aj procesné ustanovenia o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej.

31. Na administratívne konanie vo veciach pobytu cudzincov podľa zákona o pobyte cudzincov sa vzťahuje Správny poriadok, ktorý zakotvením základných zásad správneho konania a procesných oprávnení účastníka konania zabezpečuje realizáciu práva zakotveného v čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Ako to konštatoval aj Ústavný súd SR a Najvyšší správny súd SR právo na vyjadrenie sa ku všetkým vykonaným dôkazom ako súčasť práva na spravodlivý proces je úzko prepojené so zásadou kontradiktórnosti konania, ktorej aspekty sú súčasťou zásady ústnosti, ale aj princípu rovnosti pred súdom výslovne zaručenom v podobe individuálneho verejného práva v čl. 47 ods. 3 Ústavy SR. Obsahom zásady kontradiktórnosti je, aby sa stranám sporu umožnilo oboznámiť sa a mať možnosť vyjadriť sa - podať stanovisko ku všetkým dôkazom, ktoré boli predložené protistranou alebo ktoré boli obstarané a vykonané z iniciatívy orgánu verejnej správy, pred ktorým sa vedie konanie. Aj súdy vyššej súdnej autority v odôvodnení vyššie zmieňovaných rozhodnutí pripustili, že právo na kontradiktórne konanie nie je absolútne a jeho rozsah sa môže meniť v závislosti od osobitosti konkrétneho prípadu. Zároveň však uviedli, že jeho dôležitosť je umocnená predovšetkým v situáciách, keď je dôkaz, ku ktorému sa účastník konania nemôže vyjadriť, rozhodujúci pre celé konanie, pričom toto platí aj v prípade, pokiaľ záväzný podklad rozhodnutia tvoria utajované informácie v zmysle zákona č. 215/2004 Z. z o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon o ochrane utajovaných skutočností“). Aj tu v prejednávanej veci bolo zásadným a jediným podkladom pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie dlhodobého pobytu nesúhlasné stanovisko Slovenskej informačnej služby, ktoré predstavovalo informácie so stupňom utajenia „Vyhradené“ a s obsahom ktorého sa oboznámili len príslušní zamestnanci orgánu verejnej správy prvého a druhého stupňa a žalobcovi a ani jeho právneho zástupcovi neboli z obsahu týchto informácií sprístupnené žiadne skutočnosti.

32. Niet pochyb o tom, že informácie, ktoré sú obsahom vyjadrenia Slovenskej informačnej služby, boli utajovanou skutočnosťou s príslušným stupňom utajenia. Nemožno spochybníť, že v prípade sprístupnenia utajovaných skutočností nepovolanej osobe by mohlo dôjsť aj k zmareniu aktivít vykonávaných v súvislosti s dotknutou osobou, ktorej sa informácie týkajú, a zároveň by mohlo dôjsť aj k odhaleniu používaných foriem, metód a prostriedkov získavania informácií. Preto možno akceptovať, že nie vždy do úvahy prichádza úplné a presné oboznámenie účastníka konania s podkladom rozhodnutia, ktorý má podobu utajeného režimu, čo možno odôvodniť práve zabezpečením ochrany záujmov týkajúcich sa národnej bezpečnosti a verejného poriadku. Je preto potrebné, aby v kontexte konkrétneho prípadu s ohľadom na zabezpečenie ochrany utajovaných skutočností, boli zvolené také postupy a realizované také úkony, ktorých preskúmateľnosť je obmedzená tak, aby sa zachovaný cieľ - zabezpečenie určitej miery kontradiktórnosti konania, mohol dosiahnuť aj bez ohrozenia bezpečnostných záujmov štátu, a aby nevznikli s tým spojené ujmy.

33. Pokiaľ orgány verejnej správy rozhodli o žiadosti žalobcu o udelenie dlhodobého pobytu výlučne s odkazom na nesúhlasné stanovisko Slovenskej informačnej služby obsahujúce spravodajské informácie, na ktoré sa vzťahuje režim utajenia podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností, a žalobcu, prípadne jeho právneho zástupcu, neupovedomili aspoň o podstatnom obsahu týchto informácií, prípadne nezdôvodnili prečo nie je možné v určitom rozsahu sprístupniť informácie, ktoré sú dôvodom pre zamietnutie žiadosti o dlhodobý pobyt, takýto postup je v rozpore s ustanoveniami Správneho poriadku, ktoré zabezpečujú realizáciu práva na kontradiktórne konanie (§ 3 ods. 2, § 3 ods. 5, § 32 ods. 1, § 43 ods. 2 a § 43 o náležitostiach rozhodnutia).

34. Žalobca v správnej žalobe žiadal, aby sa priamo správny súd oboznámil s obsahom utajovanej informácie v režime „Vyhradené“ a preskúmal, či táto nie príliš všeobecná, či uvádza bližšie odôvodnenie a či je dostatočne odôvodnená na to, aby mohla zakladať dôvodné podozrenie, že by žalobca ohrozil alebo mohol ohroziť bezpečnosť štátu. Správny súd v tomto prípade nevzhladol dôvod na takýto procesný postup. Podľa správneho súdu musí byť v prvom rade realizované právo na kontradiktórne konanie, čo aj v obmedzenom rozsahu, so zohľadnením potreby zabezpečenia ochrany utajovaných

informácií (prípadne zdôvodnenie, prečo nie je možné tieto informácie sprístupniť). Následne musí byť zabezpečené právo na vyjadrenie sa k týmto podkladom rozhodnutia účastníkovi konania, a potom ako je účastníkovi konania daná možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, musí orgán verejnej správy vykonať posúdenie veci. Až následne správny súd preskúmava zákonnosť tohto rozhodnutia orgánu verejnej správy. Nie je vylúčené, že pri tomto prieskume sa správny súd oboznámi s podkladom, ktorým je informácia v utajovanom režime. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na odôvodnenie nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 17/2022 zo dňa 13.12.2023, v ktorom ústavný súd uviedol: „Ako naznačila Národná rada i vláda, správne súdy v takýchto veciach majú „suplovať obhajobu“ a musia tak namiesto nej overiť vierohodnosť a presvedčivosť skutkových tvrdení. Avšak napriek tomu nemožno pripustiť, aby pod rúškom utajovaných informácií, o ktorých relevancii si nie je možné vytvoriť úsudok, bolo svojvoľne a bez spoľahlivých skutkových dôvodov nakladané s osudmi ľudí (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 2Azs/259/2019-28 zo dňa 12.03.2020, bod 22). Právo na obhajobu nie dostatočne zaručené iba prístupom súdu k utajovaným skutočnostiam a nemôže nahradiť prístup k informáciám v spise dotknutou osobou, ak sa nemôže oboznámiť ani s podstatou dôvodov, na ktorých sa rozhodnutie zakladá (k tomu viac aj rozsudok Súdneho dvora EÚ z 22.09.2022 vo veci GM proti Országos Idegenrendeszeti Főigazgatóság C - 159/21)“.

35. Ďalej správny súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že orgány verejnej správy v prejednávanej veci v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedli, že v tomto prípade je zamietaná len žiadosť žalobcu o dlhodobý pobyt, a že zamietnutie žiadosti o dlhodobý pobyt na území Slovenskej republiky nijako neovplyvní podnikateľské aktivity žalobcu a nakladanie s jeho majetkom, ani rodinný a súkromný život žalobcu, pretože prechodný pobyt na účel podnikania na území Slovenskej republiky zostáva v platnosti a zamieťa sa len žiadosť o udelenie dlhodobého pobytu na území Slovenskej republiky (žalobca mal v čase, kedy prebiehalo administratívne konanie, udelené oprávnenie na prechodný pobyt na účely podnikania). Zároveň bolo uvedené, že žalobca sa nevyhost'uje, nezakazuje sa mu pobyt na území Slovenskej republiky a nijako ho toto rozhodnutie neobmedzuje na slobode pohybu a pobytu, pretože ide len o zamietnutie žiadosti o dlhodobý pobyt. V tejto časti je rozhodnutie určitým spôsobom zmätočné, pretože nie je zrejmé, prečo ak žalobca podľa orgánov verejnej správy oboch stupňov predstavuje určité bezpečnostné riziko pre Slovenskú republiku a nebol mu preto udelený súhlas s dlhodobým pobytom, tak na druhej strane orgány verejnej správy akceptovali, že sa na území Slovenskej republiky mohol zdržiavať na účely realizácie jeho oprávnenia na prechodný pobyt.

36. Z vyššie uvedených dôvodov správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa a vec vrátil orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie. V ďalšom konaní je orgán verejnej správy prvého stupňa povinný postupovať podľa vyššie uvedených záverov správneho súdu.

37. Žalobca bol v konaní pred správnym súdom úspešný, preto mu správny súd priznal právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania podľa § 167 ods. 1 SSP. O výške trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 175 ods. 2 SSP.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom správneho súdu pomerom hlasov 3 : 0.
Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom správneho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Doručený rozsudok je právoplatný (§ 145 ods. 1 SSP).

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 ods. 1 SSP, § 439 ods. 1 SSP a § 439 ods. 3 SSP a contr.).

O kasačnej sťažnosti rozhoduje kasačný súd – Najvyšší správny súd SR (§ 438 ods. 2 SSP). Kasačnú sťažnosť je potrebné podať na Správnom súde v Banskej Bystrici (§ 444 ods. 1 SSP) v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP). Kasačná sťažnosť podaná v listinnej podobe musí byť podaná v potrebnom počte vyhotovení (§ 56 ods. 3 SSP).

Podľa § 445 ods. 1, 2 SSP, (1) v kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

(2) Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa § 449 ods. 1, 2 SSP, (1) sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosti podľa odseku 1 neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.